

Hieronim Chojnacki

"Antyk w literaturze i kulturze staropolskiej (1450-1750). Główne kierunki recepcji", Tadeusz Bieńkowski, "Studia staropolskie" z.45, Wrocław 1976 : [recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 19/3 (61), 182

1976

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

/II/ BIEŃKOWSKI Tadeusz: Antyk w literaturze i kulturze staropolskiej (1450-1750). Główne kierunki recepcji. Studia Staropolskie. T. 45. Wrocław 1976, Oss., PAN IBL, ss. 211, zł 45,-

Studium ukazujące w przekroju recepcyjnym rolę antyku w okresie renesansu i baroku polskiego. Autor przeprowadza wszechstronną i rzetelnie udokumentowaną charakterystykę zapożyczeń i odwołań antycznych w dziełach literackich (interesują go także inne typy piśmiennictwa i przejawy życia umysłowego epoki), sytuując rozważaną problematykę w kontekście całości zjawisk kultury staropolskiej i europejskiej. Praca zmierzająca ku syntezie wyników dotychczasowych, mocno rozproszonych badań, która, wzbogacona o nowe konstatacje i wnioski, pozwoliłaby wyjaśnić zakres i kierunki, przyczyny i konsekwencje oddziaływania tradycji antycznej na świadomość kulturową epoki.

BP/61/25

H.Ch.

/II/ BURKOT Stanisław: Lenartowicz w Krakowie. "Rocznik Naukowo-Dydaktyczny" WSP Kraków z. 56. Prace Historycznoliterackie VI, Kraków 1975, s. 29-41.

Artykuł jest próbą rozwiązania zagadki lat 1842-1848, najmniej znanego okresu w biografii Lenartowicza, nazywanego "spiskowymi latami" w życiu poety. Autor stara się dociec dokładnych dat i okoliczności przyjazdów Lenartowicza do Galicji i do Krakowa. Rozpatruje liczne dokumenty, niejednokrotnie sprzeczne lub co najmniej niejasne wypowiedzi współczesnych, poszukuje również dowodów w samych tekstach poetyckich i zachowanych śladach kontaktów Lenartowicza z Wincentym Polem, Oskarem Kolbergiem, Kornelem Ujejskim i innymi. Zebrany i uważnie przeanalizowany materiał pozwala sformułować wnioski: zaangażowanie Lenartowicza w ruch spiskowy było większe, niż dotychczas przypuszczano (działał on w tym czasie jako emisariusz i spiskowiec), a niechęć poety do wyznań i skłonność do wprowadzania w błąd na ten temat - interpretuje autor jako nawyk konspiratora.

BP/61/26

M.O.-Ł.